

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny w sprawie o sygnaturze akt II C 889/13 z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej im. F. S. (1) w G. przeciwko I. M. o zapłatę zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 56.136,86 zł (pięćdziesiąt sześć tysięcy sto trzydzieści sześć złotych osiemdziesiąt sześć groszy) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia 10 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty z tym zastrzeżeniem, że odpowiedzialność pozwanej jest solidarna z odpowiedzialnością R. M. wynikającą z prawomocnego w stosunku do niego nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w dniu 21 października 2013 roku w sprawie

o sygn. akt II Nc 924/13 oraz zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4331,64 zł (cztery tysiące trzysta trzydzieści jeden złotych sześćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu z tym zastrzeżeniem, że odpowiedzialność pozwanej tytułu kosztów procesu jest solidarna w zakresie kwoty 4319 zł (cztery tysiące trzysta dziewiętnaście złotych) z odpowiedzialnością R. M. wynikającą z prawomocnego w stosunku do niego nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w dniu

21 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt II Nc 924/13.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

W dniu 2 sierpnia 2010 roku pomiędzy I. M., a Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo – Kredytową im. F. S. (2) z siedzibą w G. została zawarta umowa pożyczki konsumenckiej na cele mieszkaniowe nr (...) w kwocie 75.000 złotych na okres od dnia 2 sierpnia 2010 roku do 2 sierpnia 2015 roku. R. M. poręczył solidarnie za zobowiązania wynikające z tej umowy. Oprocentowanie pożyczki zostało ustalone według zmiennej stopy procentowej ustalonej przez Zarząd (...), zastrzegając, iż maksymalna stopa procentowa może przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Spłata pożyczki miała następować w ratach płatnych bez wezwania zgodnie z planem spłaty stanowiącym załącznik do umowy. Strony ustaliły również kolejność zaliczania wpłat na należność główną i należności uboczne. W przypadku nieterminowej spłaty pożyczki należność z tego tytułu staje się w dniu następnym należnością przeterminowaną.

Od niespłaconego w całości lub w części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia pobierane są odsetki według zmiennej stopy procentowej wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP. Na mocy zawartej umowy pożyczkobiorca został zobowiązany do uiszczenia na rzecz (...) opłat windykacyjnych z tytułu m.in. zawiadomień, wezwań do zapłaty, monitów telefonicznych i zlecenia windykacji terenowej, w kwotach określonych w Tabeli prowizji i opłat. W umowie wskazano, że powódce służy prawo do wypowiedzenia umowy z 30-dniowym terminem wypowiedzenia i postawienia całej pożyczki z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane, a także gdy pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach umownych pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem poleconym do zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Pozwana I. M. nie dokonała spłaty zaległości

w zakreślonym terminie. W piśmie z dnia 16 stycznia 2013 roku, Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa im. F. S. w G. wypowiedziała I. M. umowę pożyczki z dnia 2 sierpnia 2010 roku. Jednocześnie wezwano pozwaną do zapłaty kwoty 6280,53 złotych, na którą składała się kwota 3390,37 zł zaległego kapitału pożyczki, kwota 2493,29 zł odsetek umownych, kwota 95,47 zł odsetek karnych i koszty windykacji w kwocie 301,40 zł, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia umowy. Pozwana I. M. nie dokonała spłaty zaległości w zakreślonym terminie. Na dzień wniesienia pozwu zaległość z tytułu umowy pożyczki wyniosła 56.136,86 złotych, na co składała się kwota 50.604,39 złotych niespłaconego kapitału pożyczki, kwota 696,70 złotych odsetek za opóźnienie, kwota 4544,37 złotych niespłaconych odsetek zwykłych umownych, oraz kwota 291,40 złotych z tytułu niespłaconych opłat.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo jest zasadne

w całości, bowiem powódka udowodniła roszczenie tak co do zasady jak i wysokości. Sąd I instancji podstawę prawną dochodzonego pozwem roszczenia wyprowadził z treści

art. 720 § 1 k.c., wskazując, że powódka udowodniła istnienie i ważność tego stosunku oraz jego treść. Jednocześnie Sąd wskazał, że pozwana nie kwestionowała samego faktu zawarcia umowy pożyczki, przyznając także w toku postępowania, iż nie wywiązała się z zobowiązania zaciągniętego umową, uprawniając pożyczkodawcę (...) im. (...) w G. do wypowiedzenia umowy i żądania zwrotu kwoty pożyczki. W ramach obrony podniosła jedynie,

iż niemożność spłaty zobowiązań wynikała z jej trudnej sytuacji materialnej. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że okoliczności, na które wskazuje pozwana nie zwalniają jej od obowiązku zwrotu uzyskanej kwoty pożyczki. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana zakwestionowała wysokość żądanej kwoty. Po tym jednak, gdy powódka złożyła wyciąg z rachunku pożyczki obrazujący dokonywane wpłaty i sposób ich zaliczania, pozwana nie podnosiła okoliczności, mogących choćby poddać w wątpliwość twierdzenia powódki o istnieniu zobowiązania i jego wysokości. Pozwana nie wykazała też, aby w jakiegokolwiek części zadłużenie uregulowała. Sąd I Instancji uznał, że z załączonych dokumentów wynika, że powódka prawidłowo określiła żądanie. Zawarta w dniu 2 sierpnia 2010 roku umowa pożyczki gotówkowej nr (...) została wypowiedziana w zakresie warunków spłaty przez pożyczkodawcę w związku z nieterminowymi płatnościami. Natomiast przedstawione przez powódkę rozliczenie wpłat na poczet pożyczki wskazuje wysokość zadłużenia obejmującego należność główną i odsetki. Wysokość odsetek umownych zwykłych wyraźnie wynika z umowy pożyczki. Nadto powódka naliczyła zgodnie

z umową odsetki za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP

w stosunku rocznym. Żądanie dotyczy odsetek w łącznej kwocie 5.241,07 zł (696,70 zł + 4544,37 zł). Roszczenie jako zasadne w tym zakresie podlegało uwzględnieniu. Na zasądzoną kwotę składa się również kwota 291,40 zł tytułem kosztów windykacji poniesionych przez (...)

im. F. S. w G. z tytułu m.in. zawiadomień i wezwań do zapłaty, których wysokość wynika z przedstawionego w sprawie wyczerpania powódki. W tym stanie rzeczy Sąd a quo uznał, że zobowiązanie pozwanej I. M. wobec powódki jest wymagalne,

a powództwo w stosunku do niej zasługuje na uwzględnienie w całości. Sąd dokonał również analizy roszczenia z punktu widzenia nie tylko zasadności, ale i zgodności z zasadami współżycia społecznego wskazując, że żądanie powódki zapłaty należności z tytułu umowy pożyczki nie pozostaje w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Pozwana otrzymała środki

z umowy pożyczki, przeznaczyła je na własne cele, powinna zatem liczyć się z obowiązkiem ich zwrotu stosownie do postanowień umowy, niezależnie od swojej sytuacji materialnej. Pozwana nadto nie wskazała, jakie konkretne zasady współżycia społecznego i z jakich przyczyn narusza powódka żądając od niej zapłaty. Sąd podzielił przy tym stanowisko powódki, iż nie jest ona zobowiązana do uwzględnienia wniosku o restrukturyzację zobowiązania, wskazując jednocześnie, że nie oznacza to jednak, że na wniosek pozwanej, wniosek o restrukturyzację zobowiązania nie może zostać uwzględniony przez powódkę po zakończeniu postępowania sądowego. Powyższe okoliczności doprowadziły Sąd I instancji do uwzględnienia powództwa w całości. Jednocześnie Sąd orzekł, iż odpowiedzialność pozwanej jest solidarna z odpowiedzialnością R. M. wynikającą z prawomocnego w stosunku do niego nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w dniu 21 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt II Nc 924/13. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Wobec uwzględnienia powództwa w całości, Sąd o kosztach postępowania należnych powódce orzekł na podstawie

art. 98 k.p.c., nie znajdując podstaw, aby w stosunku do pozwanej orzec o kosztach na podstawie art. 102 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła pozwana, zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła istotne uchybienia procesowe, mające wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. naruszenie art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie, że pozwana nie wykazała zasadności swoich twierdzeń, a strona powodowa udowodniła roszczenie stosownymi dokumentami, w sytuacji, gdy powód nie spełnił wnioskowanej przez pozwaną czynności uzupełnienia dowodów w postaci dokumentów, z których w sposób bezsporny wynikałyby przez powoda kwoty zarówno w zakresie należności głównej i odsetek ustawowych oraz innych opłat dodatkowych, w szczególności, że pozwana wносиła o powyższe dokumenty w sprzeciwie, zaznaczając, aby dokumenty zostały pozwanej doręczone w taki sposób, aby mogła zapoznać się z wyczerpaniami w sposób dogodny przed rozprawą;

2. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych na podstawie materiału dowodowego w sposób mało wnikliwy, z uwagi na nieprzedstawienie przez powoda dowodów w postaci dokumentów, z których wynikałyby nie budzące wątpliwości dane dotyczące wszystkich kwot składających się na dochodzone roszczenie;
3. art. 102 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie sytuacji życiowej pozwanej.

W konkluzji powyższych zarzutów pozwana wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa wobec pozwanej, względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji;
2. nieobciążenie pozwanej kosztami procesu za I instancję w żadnej części;
3. zwolnienie pozwanej z kosztów procesu za II instancję.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie jako bezzasadnej oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zawrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie jest zasadna i jako taka podlegała oddaleniu.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego. Zarzuty skarżącej nie zasługują na uwzględnienie.

Zarzuty apelującej dotyczą jedynie uchybień procesowych i sprowadzają się w istocie do kwestionowania stanowiska Sądu I instancji w zakresie, a jakim Sąd ten ustalił, iż powódka udowodniła wysokość dochodzonego pozvem roszczenia. Skarżąca podważając rozstrzygnięcie Sądu w powyższym zakresie podniosła, że z materiału dowodowego nie wynika w sposób bezsporny wysokość dochodzonego pozvem roszczenia, wskazując, że powódka nie przedstawiła pełnej dokumentacji dotyczącej wyliczenia należności głównej, odsetek ustawowych oraz innych opłat dodatkowych.

W ocenie Sądu Okręgowego ze stanowiskiem apelującej nie można się zgodzić.

Już na wstępie za chybiony należało uznać zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania w postaci art. 233 § 1 k.p.c. W myśl powołanego wyżej przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wprowadza wnioski logicznie poprawne

i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującej w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych

w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji

art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest

w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, oparta na wszechstronnym rozważeniu materiału dowodowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi

i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji. Sąd Rejonowy w szczególności, wbrew stanowisku apelującej, słusznie stwierdził, iż roszczenie powódki

w niniejszej sprawie zostało udowodnione zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Zauważyć należy, iż na potwierdzenie wysokości dochodzonej kwoty powódka przedstawiła szereg dokumentów, z których wbrew twierdzeniom pozwanej wynika zasadność dochodzonego przez stronę powodową roszczenia we wskazanej wysokości. Sąd Rejonowy trafnie bowiem wskazał, że przedłożone przez powódkę rozliczenie wpłat na poczet pożyczki wskazuje wysokość zadłużenia obejmującego należność główną i odsetki. Wysokość odsetek umownych zwykłych wyraźnie wynika z umowy pożyczki. Nadto powódka naliczyła zgodnie z umową odsetki za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym. Jak wynika z akt sprawy już

w piśmie wypowiadającym pozwanej umowę pożyczki wynika łączna wysokość przeterminowanego zadłużenia, jak i sposób dochodzenia dalszych kwot i odsetek. Ponadto

z kierowanych zarówno do pozwanej, jak i poręczyciela wezwań do zapłaty, a przede wszystkim z wykazu operacji na rachunku pozwanej obrazującego wszystkie dokonywane przez nią wpłaty wraz ze sposobem zaksięgowania przez powódkę wynika proces kształtowania się kwoty zadłużenia. Zatem zarzuty pozwanej, jakoby powódka nie przedłożyła pełnej dokumentacji dotyczącej wyliczeń wszystkich należności dochodzonych pozwem nie wytrzymały konfrontacji z materiałem dowodowym przedmiotowej sprawy. Jak wynika również z pisma datowanego na dzień 21 stycznia 2014 roku, skierowanym do sądu w tym samym dniu, powódka w sposób szczegółowy dokonała wyliczenia dochodzonych pozwem odsetek wraz ze wskazaniem wysokości ich oprocentowania oraz podstawy ich dochodzenia. Mając przy tym na uwadze, iż odpis pisma z dnia 21 stycznia 2014 roku został doręczony pozwanej w dniu 24 lutego 2014 roku, zaś termin rozprawy wyznaczony został na dzień 15 kwietnia 2014 roku, twierdzenia pozwanej, iż nie miała ona możliwości na dogodne zapoznanie się z ich treścią przed rozprawą, należało poczytać jedynie jako wyraz przyjętej przez nią linii obrony, zmierzającej do podważenia rozstrzygnięcia sądu, które nie mogło odnieść zamierzonego skutku. Znamienna przy tym jest okoliczność, iż pozwana nie stawiała się na wyznaczony termin rozprawy, zaś argumentacja prezentowana we wniosku o jej odroczenie, jak słusznie uznał Sąd I instancji nie zasługiwała na uwzględnienie, co skutkowało oddaleniem wniosku.

W świetle powyższych okoliczności chybiony okazał się również zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. Pozwana zakwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia.

W konsekwencji fakty te stały się okolicznością sporną i wymagały udowodnienia przez zgłaszającą zarzuty pozwaną, których ta, jak wskazuje materiał dowodowy przedmiotowej sprawy, nie zdołała wykazać. Samo zaś zaprzeczenie twierdzeniom strony przeciwnej, bez wskazania konkretnych dowodów podważających ich zasadność nie stanowi dowodu. Podkreślenia wymaga przy tym fakt, iż w polskim postępowaniu cywilnym, mającym charakter procesu kontradyktoryjnego, w myśl art. 6 k.c., którego procesowym odpowiednikiem jest art. 232 k.p.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie wywodzącej z danego faktu skutki prawne. To strony zatem, a nie zaś Sąd, mają poprzez

swoje aktywne działania, którym jest między innymi wskazywanie dowodów, zadawanie pytań świadkom oraz stronom, udowadniać fakty, z których wywodzą skutki prawne. Zadaniem Sądu jest natomiast jedynie kontrolowanie, czy strony wypełniają swoje kontradiktoryjne obowiązki prawidłowo. Oznacza to, iż obecnie Sąd już nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, zaś ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania spoczywa wyłącznie na powodzie. Przedstawiony stan rzeczy niewątpliwie świadczy o tym, że strona powodowa, uczyniła zadość obowiązkowi udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.), zdołała bowiem wykazać wysokości zgłoszonego żądania. Powyższe prowadzi do wniosku, że apelacja strony pozwanej stanowi jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego. Zatem zaprezentowany przez powódkę materiał dowodowy, przy jednoczesnym braku przeprowadzenia przez pozwaną jakiegokolwiek przeciwdowodu, skutkować musiał uznaniem, iż powódka udowodniła zarówno zasadność, jak i wysokość swojego roszczenia, co, jak prawidłowo stwierdził, Sąd Rejonowy, prowadzić musiało do uwzględnieniem powództwa w całości.

Postulowanego skutku nie może również odnieść podniesiony przez apelującą zarzut naruszenia art. 102 k.p.c. motywowany nieuwzględnieniem sytuacji życiowej pozwanej. Zastosowanie art. 102 k.p.c. jest uzasadnione, kiedy przemawiają za nim szczególnie względy. Ustalenie, czy w danych okolicznościach zachodzą „wypadki szczególnie uzasadnione”, ustawodawca pozostawił swobodnej, choć nie dowolnej ocenie sądu. Sama treść przepisu mówiąca o wypadkach szczególnie uzasadnionych przemawia za tezą, że wyłącza się stosowanie wykładni rozszerzającej (tak też SN w postanowieniach z dnia 16 lutego 1981 r., IV PZ 11/80 i dnia 13 października 1976 r., IV PZ 61/76). W postanowieniu z dnia 11 marca 2011 r., sygn. akt II CZ 104/10, opubl. LEX nr 784918 Sąd Najwyższy stwierdził nadto, że urzeczywistniający zasadę słuszości art. 102 k.p.c. (...) związany jest z obowiązkiem strony podania okoliczności zezwalających na przyjęcie, że zachodzi „szczególnie uzasadniony wypadek”. W orzecznictwie dominuje pogląd, że okoliczności dotyczące złego stanu majątkowego strony i istnienia w związku z tym przesłanek do przyznania zwolnienia od kosztów sądowych nie stanowią wyłącznie o względach słuszości, które przemawiają za zastosowaniem art. 102 k.p.c. (tak m.in. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach, sygn. akt I Acz 27/07, LEX nr 337333). Podstawę do jego zastosowania stanowią konkretne okoliczności danej sprawy, przekonujące o tym, że w danym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne, niesprawiedliwe. Stanowią je zarówno fakty związane z samym procesem jak i leżące poza nim, a dotyczące sytuacji życiowej, stanu majątkowego stron, które powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (tak SN w postanowieniu z dnia 16 lutego 2011 r., sygn. akt II CZ 203/10, opubl. LEX nr 738399).

W ocenie Sądu odwoławczego Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy uznał, że wobec faktu, iż pozwana nie stawiała się na rozprawę i nie złożyła wyjaśnień odnośnie swojej sytuacji materialnej i rodzinnej oraz innych okolicznościach mogących stanowić podstawę do uwzględnienia wniosku o nieobciążenie jej kosztami, wobec pozwanej należało zastosować zasadę odpowiedzialności za wynik procesu określoną w art. 98 k.p.c.

Dlatego też, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Zważywszy na wynik kontroli instancyjnej o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądził od pozwanej I. M. na rzecz Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej

im. F. S. (1) w G. kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym - § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490). Zdaniem Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do skorzystania

w stosunku do pozwanej z dobrodziejstwa wynikającego z art. 102 k.p.c. Oceny tej nie zmienia bowiem załączone przez pozwaną w toku postępowania międzyinstancyjnego oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach oraz źródłach utrzymania, z którego wynika, iż skarżąca dysponuje dochodem pozwalającym jej bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie i rodziny ponieść koszty postępowania. Zaznaczyć również należy, iż nie ma żadnych podstaw do przyjmowania, że inne zobowiązania takie jak np. konieczność spłaty kredytów czy innych zobowiązań,

a nawet opłacenie podatków, względnie obowiązkowych składek, mają pierwszeństwo przed kosztami sądowymi (postanowienie Sądu Apelacyjnego w P. z dnia 18 października 2012 roku, I Acz 1699/12, LEX nr 1220608). Godzi się w tym miejscu zauważyć, iż jak wskazała pozwana, posiada ona zobowiązania w postaci trzech kredytów, co wskazuje, iż przeszła ona pozytywnie weryfikację w zakresie sytuacji finansowej oraz zdolności do spłaty zobowiązań.